

ende byggande af en statsbana mellan Uppsala och Storvik öfver Gysinge station å Sala—Gysinge—Gäflöbanan.

Stockholm den 25 januari 1911.

Ol. Olsson
i See.

Joh. Andersson
i Stårte.

I motionens syfte instämmer:

O. Alfr. Berg
i Staby.

Nr 169.

Af herr **Olsson** i See, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående afkortning i öfningstiden för vissa värnpliktige.

Åtskilliga gånger förut har i riksdagen motionerats om afkortning i öfningstiden för värnpliktige. Dessa motioner ha dock ej vunnit Riksdagens bifall. Emellertid är detta ett spörsmål, som borde vinna mera beaktande än hvad hittills varit fallet. För arbetare i allmänhet och landtbrukare isynnerhet är det särdeles uppoffrande, att de under den tid af året, då arbetskraften är af allra största betydelse, måste sända i väg sina söner, ehuru de mycket väl behöfvas hemma. Kunde därför någon afkortning af tiden åstadkommas, så vore det välbehöfligt.

Det kan emellertid synas underligt att komma med ett sådant förslag, när det nu sätes i fråga att i en framtid än vidare utsträcka tiden för öfningarna, men detta förhållande gifver mig så mycket mer anledning till att väcka det förslag jag här åsyftar, nämligen att när de värnpliktige inhämtat ett visst kunskapsmått under öfningarne, så skulle de hemförlofvas. Vore det så ordnad, kunde det gifva beväringssynglingarne anledning till att med mera ifver, lust och energi gripa

sig an att med att inhämta de nödiga kunskaper, som det är afsedt att meddela dem. Som det nu är ordnad, torde en del åtminstone, och i någon mån rätt många, vara mindre energiska att lära, utan ta saken tämligen likgiltigt, blott tiden går fram. Detta dagsverkssystem borde på detta område ersättas med något annat, som vore mera ägnadt att väcka till ifver att under kortaste tid uträtta det mesta möjliga. Vid ungdomens utbildning i allmänhet i skolorna är ju så ordnad, att ju förr ett visst kunskapsmått är inhämtadt, desto förr äro vederbörande fria, och vore det på liknande sätt ordnad beträffande de värnpliktiges utbildning, så torde icke så litet kunna vinnas både i fråga om att vinna färdighet och tid.

Hvad som vidare vore ägnadt att sporra denna ungdom att göra sig bästa möjliga nytta af den undervisning de erhålla under öfnings-tiden, vore att betyg utfärdades för hvar och en af dem, när de fullgjort sina åligganden i här berörda afseende.

Därjämte torde det behöfva noga utredas hvad som är nödigt att lära i försvarsbänseende, så att onödig paradexercis undvikas och en dyrbar tid ej förspillas till hvad som föga eller intet gagnar, men däremot allt blir praktiskt ordnad.

Vid behandlingen år 1909 af en liknande motion uttalar lagutskottet sin förhoppning om att den af Kungl. Maj:t den 28 september 1907 tillsatta kommittén, som hade sig ålagdt att verkställa utredning beträffande ny samfällid plan för rikets försvar, antagligen skulle upptaga denna och liknande frågor. Denna kommitté har nu afgifvit sitt betänkande, men tyckes ej hafva beaktat den sak, jag här framhållit, utan ifrågasättes i stället nu i Kungl. Maj:ts proposition nr 2 till innevarande års Riksdag om vidare utsträckning i öfnings-tiden.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt anhålles vördsamt,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det tackes Kungl. Maj:t låta utreda samt utarbeta och för Riksdagen framlägga förslag till sådan plan för värnpliktiges öfningar, att möjlighet till afkortning i tiden för dessas fullgörande måtte beredas dem, som uppnått ett visst kunskapsmått i hvad som öfningarne böra meddela.

Stockholm den 27 januari 1911.

Ol. Olsson
i Sec.